

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 .kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 marca 2013 r.,
sprawy C. L.
skazanego z art. 279§2 kk w zw. z art. 64§2 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 15 grudnia 2011r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
w Ś.
z dnia 24 maja 2011r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym nieuiszczoną opłatą od kasacji w kwocie 450 zł;**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu, adwokat A. K., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) zł, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2011r., Sąd Okręgowy w Z. utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ś., którym C. L. został skazany za przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Apelacja od tego wyroku złożona przez oskarżonego została uznana za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od prawomocnego wyroku obrońca skazanego podniosła zarzuty:

1. rażącego naruszenia przepisów postępowania, art. 451 kpk w zw. z art. 6 kpk, przez zaniechanie sprowadzenia skazanego na rozprawę apelacyjną, pomimo prawidłowo złożonego przez niego wniosku o doprowadzenie, pozbawiając go tym materialnego prawa do obrony;
2. rażącego naruszenia przepisów postępowania, art. 457§3 kpk w zw. z art. 433§2 kpk, przez wadliwe uzasadnienie wyroku, dotyczące uznania, że skazany dopuścił się zarzuczonego mu czynu w warunkach recydywy specjalnej jednokrotnej, o której mowa w art. 64§1 kk, co uniemożliwia kontrolę toku rozumowania Sądu odwoławczego w tym zakresie.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Najwyższego zarzuty kasacji są niezasadne w stopniu oczywistym.

Obligatoryjność sprowadzenia oskarżonego na rozprawę apelacyjną w wypadku, gdy o to wnosi, ma charakter względny. W myśl art. 451 kpk sąd odwoławczy, po rozważeniu przyczyn, na które oskarżony powołał się w swoim wniosku, może nie zarządzić sprowadzenia na rozprawę. W niniejszym wypadku istotne znaczenie w tym względzie miała treść apelacji sporządzonej osobiście przez oskarżonego w kontekście wyjaśnień, jakie złożył on w toku rozprawy przed sądem pierwszej instancji. Należy zauważyć, że oskarżony przyznał się na rozprawie do popełnienia zarzuczonej mu kradzieży z włamaniem. Kwestionował natomiast kwalifikację prawną czynu jako popełnionego w warunkach recydywy. Z tego też powodu wnosił w ostatnim słowie o zwrot sprawy prokuratorowi „celem usunięcia błędu jakim jest art. 64§1 kk”. W apelacji domagał się zmiany kwalifikacji prawnej czynu z powodu błędnie przyjętej recydywy, kwestionował wymiar kary i polemizował z oceną dowodów zawartą w uzasadnieniu wyroku skazującego.

W tym stanie rzeczy decyzja procesowa Sądu odwoławczego o niesprowadzaniu oskarżonego na rozprawę nie naruszała przepisu art. 451 kpk,

skoro łączyła się, zgodnie z jego wymogiem, z wyznaczeniem mu obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym. W sytuacji, gdy oskarżony nie przeczył na rozprawie, że popełnił przypisany mu czyn, zasadniczym przedmiotem postępowania apelacyjnego była kwestia kwalifikacji prawnej i wymiaru kary. W tym zakresie dla zapewnienia prawidłowego reprezentowania interesów procesowych oskarżonego wystarczający był udział obrońcy w rozprawie apelacyjnej. Przewidziany w ustawie standard obrony w postępowaniu apelacyjnym oskarżonego pozbawionego wolności został zapewniony. Nie doszło do naruszenia art. 451 kpk ani art. 6 kpk, a tym bardziej do rażącego naruszenia tych przepisów.

Całkowicie nietrafny jest zarzut obrazy art. 433§1 kpk w zw. z art. 457§3 kpk. Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu wyroku potwierdził zasadność zakwalifikowania przypisanego oskarżonemu czynu jako popełnionego w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 kk. Wskazał na poprzednie skazania C. L. przez Sąd Rejonowy w W. w sprawach II K 1.../99 (6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 288§1 kk) i II K .../00 Sądu Rejonowego w W. (2 miesiące pozbawienia wolności za czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk) oraz obejmujący je wyrok łączny tego Sądu w sprawie II K .../02, a także na dokumentację pełnego odbycia kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy za przestępstwa przeciwko mieniu. W świetle tych danych nie ulega wątpliwości, że kwalifikacja prawna przestępstwa przyjęta przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa. Odnosząc się poglądu obrońcy wyrażonego w kasacji, kwestionującego zasadność zakwalifikowania przedmiotowego czynu jako popełnionego w recydywie należy stwierdzić, że jeśli kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy za przestępstwo podobne została połączona z inną w wyroku łącznym, to warunek odbycia kary w rozmiarze wskazanym w art. 64§1 kk zostaje spełniony, gdy sprawca odbędzie co najmniej 6 miesięcy kary łącznej pozbawienia wolności (J. Majewski [w:] Kodeks karny. Komentarz pod red. A. Zolla, t. I, Warszawa 2012, s. 889). W wypadku prawomocnego skazania w sprawie niniejszej zaistniały prawne przesłanki zakwalifikowania przestępstwa z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Wobec oczywistej bezzasadności obu zarzutów kasacji Sąd Najwyższy oddalił ją jako oczywiście bezzasadną (art. 535§3 kpk).

O obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636§1 kpk w zw. z art. 518 kpk, a o przyznaniu

wynagrodzenia obrońcy z urzędu za sporządzenie kasacji – na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r.- Prawo o advokaturze.